

Rejenka.

(Nadaljevanje.)

Dolga zima je minila. Sneg po polju se je začel tajati, in neko popoldne je prišel dedek z veselo novico: »Škrjančki so že tu!«
»Kje?« je vprašala Anica.

»Na polju.«

Čuvaj je prijel deklico za roko in jo peljal za hišo na kraj, odkoder je bilo videti na polje. Solnce je zagrelo, kadarkoli je posijalo izza sivih oblakov, in visoko v zraku, pod samimi oblaki, so trepetali majhni, majčkeneri ptički pa prepevali čudovito pesem Gospodu zmeraj z enako vnemo, z neumorno pridnostjo, kakor jo prepevajo od začetka sveta, in je še ni konec in je ne bo, dokler bo stal svet. O ta pesem škrjančeva, podoba nebeške sreče! Zmeraj si enaka in vendar večno lepa! Otrok, ki te sliši prvokrat, vriska s srcem in grlom, in kmet, ki te je že stokrat in stokrat poslušal, obrača svoj oslabei pogled v nebo, in solze veselja se mu bleste na velih licih, kadarkoli te spet zasliši.

Čuvaj je pokazal s prstom v nebo in rekel: »Vidiš tamle one ptičke?«

»Vidim,« je rekla Anica.

»In slišiš, kako lepo pojo?«

Anica je nagnila glavo pa poslušala. Nepopisno, srčno veselje se ji je razlilo po obličju, tako da je jecljaje vzkliknila: »Oj, joj!«

»Vidiš, to so škrjančki in tako hvalijo Boga od jutra do noči. Poglej, tamle je eden padel na zemljo; ali si videla?«

»Videla, videla. A zakaj je padel?«

»Bolela so ga že krila od letanja po zraku in grlo od prepevanja. Zdaj si na tleh nekoliko odpočije, potem se pa spet dvigne in bo iznova hvalil Boga.«

»Jaz bi takega ptička tudi rada imela.«

»O, tega pa ne! Škrjančka ne sme nihče ujeti in zapreti v gajbico!« je zapretil dedek s prstom. »Iz kletke bi ne mogel letati v sinje višine in prepevati Bogcu, in Bogec bi se jezil, da ima enega pevca manj! A vedi, Bogca ne smemo jeziti!«

»Ne smemo jeziti!« je zašepetala Anica boječe za dedkom in se zagledala z velikimi očmi v nebo — in z neba je kanila sveta vera v njeno nedolžno srce.

Solnce se je večkrat pokazalo in grelo topleje. Sneg je popolnoma izginil s polja, in pot pred hišo je bila že suha.

Anica se je cele dni igrala na solncu s sosedovimi otroki.

Blizu je bival krojač Košir. Koširjevi so imeli dečka Francka, ki je bil za leto starejši od Anice, in deklico Marjetico, ki je bila za dve leti mlajša. Potem so imeli tudi malega Jožka, a tega so še pestovali. S Franckom in Marjetico se je Anica najrajši igrala.

Neko popoldne so delali klet.

»Anica, prinesi mi žlico, bom kopal glino. A ti, Marjetica, boš nosila to ilovico na pot.«

Anica je prinesla kovinasto žlico, in Francek je kopal, da mu je lil pot s čela. Deklici sta zajemali nakopano glino v prgišče in nosili na cesto. Pes je sedel pri njih in jih gledal. Ko je videl Francka, da grebe, se mu je zahotelo, da koplje še on, pa je pomagal s šapami.

Otroci so od veselja zavriskali: »Glejte, glejte, Perun nam pomaga!«

»I, kaj pa delate to?« se je oglasil za njimi ded. V roki je imel vrbovo vejo.

»Klet delamo.«

»Ste že pridni,« jih je pohvalil ded. »Ali nekaj lepšega vam pokažem. Sedite semkaj k meni, pa vam bom naredil piščalke.«

Starec je sedel na hišni prag, razrezal šibo na tri dele, te dele obtolkel ter pri tem pritajeno zapel: »Sleci se, piščalka, pa bo iz tebe lepa, bela, gola kost.«

Otroci so gledali na deda, in oči so jim žarele od veselja.

Ko so bile piščalke narejene, je dal dedek najdaljšo Francku, srednjo Anici, najmanjšo pa Marjetici. Vsaka piščalka je imela drugačen glas, in to je bilo otrokom najbolj po volji. Piskali so vsi trije hkrati, in Čekalek se je od veselja smehljajal.

»Nisem mislil, da znate tako lepo,« jih je hvalil. »Tako pojo kakor orgle.«

Otroci so skakali od veselja ter stekli v vas, da bi se ponašali pred drugimi otroki z lepimi piščalkami. A iznenadili niso nikogar: dečki so tako-rekoč že po vsej vasi piskali, da je šlo kar skozi ušesa. Zbralo se jih je najmanj trideset. A ko je videl Francek toliko tovarišev, se je spomnil, kaj mu je rekel Čekalek, da namreč piščalke pojo kakor orgle. Nagovarjal je druge dečke: »Veste kaj, pojdemo zapiskat k cerkvi.«

Njegov nasvet je bil sprejet z največjim veseljem. Ubrali so jo k cerkvi, pokleknili pred glavna vrata na stopnice pa piskali.

To vam je bila čudna godba, brez vseh pravil, brez vse harmonije. Toda Tistemu, ki vidi v vsako srce in ki je tudi vedel, da piskajo otroci v svoji preprosti nedolžnosti, da bi mu napravili veselje — Tistemu je bila ta godba ljubša kakor vse najkrasnejše skladbe godbenih mojstrov.

* * *

Naslednjo soboto je prišel Čekalek iz gozda in prinesel polno naročje rakitovih mladik. Vzel je seženj dolgo palico in privezaval na njo mladike z rdečim trakom.

»Kaj pa bo to, dedek?« je vprašala Anica.

»To so mačice. Jutri jih boš nesla v cerkev.«

»V cerkev?« se je čudila deklica.

»Sedi k meni, da ti povem.«

In starček ji je začel pripovedovati, kako je šel Jezus iz Betanije v Jeruzalem na praznik, da bi se dal tam križati, in kako je v Betfagi zasedel oslico, in ljudje so lomili veje, mu jih stlali na pot in ga pozdravljali: »Hozana sinu Davidovemu!« in kako so ga z veliko slavo spremili v Jeruzalem.

Anica je poslušala z vso dušo, in ta dogodek se ji je zdel silno lep.

Na cvetno nedeljo je vzel nočni čuvaj Anico s seboj v cerkev k sveti maši. Nesel je butaro prvega cvetja in zelenja, prevezano z rdečim trakom. V cerkvi je sedel v zadnjo klopi, posadil Anico zraven sebe in ji je dal butaro, da jo je držala. Pred klopmi je pa stala mladina, in vsak deček je držal lepo ozaljšano butaro, in vse so bile vsaj po dva sežnja visoke.

Ko je bila cerkev že polna, je prižgal cerkvenik sveče na oltarju. Iz zakristije je prišel župnik in blagoslovil butare. Nato je šla procesija okoli cerkve. Čekalek je peljal Anico za roko, in dete je vse začudeno gledalo in naposled pocukalo deda za rokav:

»Dedek,« ga je vprašala v otroški preprostosti, »kje pa je Jezus na tistem osličku?«

Čekalek se je nasmejaj in je rekel:

»Bodi tiho; on je zdaj že v cerkvi. Vidiš, zaprli so za njim. Ko odidejo, bodo spet odprli vrata, in midva pojdeva v cerkev.« (Nadaljevanje.)

Sid:

Grozd.

*Majhna sva, a grozd je velik,
hruška pa je sladka;
pot do doma je še dolga
in ne ravno gladka.
Ko pa v grad domov dospereva,
to bo gostovanje!
Po večerjici okusni
počivanje
in dremanje
in potem vso nočjo sladke sanje.*

